

намѣтка, отиде въ съседната баня отъ зеленъ мраморъ. Нищо не ѝ бѣ тѣй дотегливо, както церемониала, особено сега, когато край пишнитѣ нрави на ромейскитѣ василевси бѣ примѣсенъ и строго спазвания канонъ на западното дворянство. А тя трѣбваше да се подчинява и на дветѣ.

— По-скоро, Одеть!

Първата придворна удари гонга и веднага въ стаята влѣзоха останалитѣ дами. Мария имъ подаде ржка за цѣлунка и зае мѣсто на креслото си въ съседната гардеробна.

Седалото бѣ отъ червенъ марокенъ, броширанъ съ златни слѣнца, птици и кръстчета — девиза на Фландърския домъ. Покрая се спущаха дълги копринени ресни, закрепени съ златни гвоздеи. Една отъ демоазелитѣ подаде гребенъ отъ слонова кость, чиято дръжка бѣ красиво изработена въ тънки фигури: цвѣтя, грозде, звезди. Други три разплетоха великолепнитѣ коси, които паднаха като искрящо покривало чакъ до земята. Петата завързваше около глезена на крака корделитѣ на брокатенитѣ сандали. Друга държеше огледалото предъ нея. Кунда легна предъ нозетѣ ѝ, докато Дафина и Одеть приготвяха одеждитѣ.

Демоазелитѣ непрестанно бѣбрѣха. Отъ тѣхъ Мария най-напредъ научаваше мѣлвата на многохилядниия градъ. Често пѣти и нѣща, които не знаеха дори чуждитѣ посланици: защо Тодоръ Ласкарисъ изпѣдилъ втората си жена Филипа, дъщерята на арменския кралъ; защо графъ Евстахий и жена му, епиротчанката, не си проговаряли отъ нѣколко месеци насамъ; защо недоволнитѣ боляри убили унгарската кралица Гертрудъ . . .

Прислужници, облѣчени въ тъменъ вълненъ платъ, нареченъ брюнеть, и закрити съ покривало коси, шетаха насамъ-натамъ, носѣха огънь и дърва въ камината, помагаха на демоазелитѣ. Мария облѣче лека туника отъ синъ лененъ платъ, и хвърли връзъ нея намѣтка отъ малиновъ сатенъ, поржбенъ съ сиви ширити.

Въ близкия до апартамента частенъ параклисъ, капеланътъ Пиеръ дьо Дюе, който, както Евстахий, бѣ също незаконенъ братъ на императора, отслужи кратка утри на литургия. Следъ това цѣлото семейство, заедно съ най-